

MEYKHANE. VOCI E MEMORIE PERSIANE VII (2017)

Laboratorio di poesia e traduzione. Poeti e scrittori persiani d'Italia

ده شعر

از فریدون سلیمیان
برگردان از گراتسیلا چامپا

آونگ خاکستری

شاید من ندانم
روشنائی را چه کسی تکه تکه کرد
تا چشم های تو
در پویش نگاه من راه گم کند

شاید تو ندانی
چه کسی تکه های سیاهی را به هم چسباند
تا من نتوانم در تاریکی دست های تو را پیدا کنم

شاید از شرمساری ماه است
که با نیمه ی روشن خود
تابشی به انکسار در میان ما دارد

چه کسی می خواهد
ما را در فاصله ی خاکستری روز و شب
به آونگی همیشه بدل کند
تا تو نگاه من را نپویی
تا من دست های تو را نیابم
شاید من ندانم
شاید تو ندانی .

Il pendolo grigio

Io non so
chi ha fatto a pezzi la luce
perché i tuoi occhi perdano la strada per trovare il mio sguardo

Tu sai
chi ha riunito i pezzi dell'oscurità
affinché io non possa trovare le tue mani nel buio?
Forse è per pudore che c'illumina la luna a metà
di luce che rifrange nello spazio tra noi

Chi vuole
farci diventare un pendolo eterno
nella distanza grigia fra giorno e notte
perché tu non cerchi il mio sguardo
perché io non trovi le tue mani

Io non so
Tu lo sai?

زنگ جغرافی

کوه را که ساخته؟
- سنگ و سنگریزه ها .
شبی برابر طوفان
به خویش چسبیدند از هراس

سبزه را که رویانده ؟
- مادر مادر ها ... زمین .
بر سینه خاک بارورش از درد

دریا را که آفریده ؟
- انسان گریسته .
در پرسه های شبانه اش
با سؤال های بی جواب .

Lezione di geografia

Chi ha innalzato la montagna?
- Sassi e sassolini signore!

Una notte di fronte alla tempesta si sono avvicinati tra loro
per la paura.

Chi ha germogliato l'erba?
- La madre delle madri, la terra, signore!
Dalla sua fecondità al seno
La lancia del sole
Con dolore.

Chi ha creato il mare?
- L'Uomo, piangendo, signore!
Nel suo girovagare notturno
con le domande senza risposta
In solitudine

پرسش

دختر
کنار برکه نیم چرخی زد
نسیم شوخ در دامنش رقصید
پسر
به تردید ساقه ی علفی به دندان گزید
نیزار
صبور در میانه ایستاده بود

دختر
کنار برکه لبخندی زد
رنگین کمان شنگ بر لبانش لغزید
پسر
ساقه ی علف از دهان گرفت
و گلوگاهش لرزید
نیزار
ساکت در میانه ایستاده بود

دختر
خندان کنار برکه چرخی زد
گیسو به باد سپرده روی سنگ نشست

پسر کنار سنگ ایستاد
با صاعقه ای در چشم

منتظر بر کناره ی برکه

به ریشه ی شیرین
در خود پرسیدند
صاعقه در می گیرد آیا
نیزار
لرزان کناره ی برکه ایستاده بود.

Domanda

Sulla riva dello stagno
la ragazza si è girata a metà
La brezza burlona ha ballato nella sua gonna
Il giovane dubbioso
ha addentato uno stelo d'erba
Il canneto
stava sulla riva, paziente

Sulla riva dello stagno
la ragazza ha sorriso
L'arcobaleno ebbro è scivolato sulle sue labbra
Il giovane ha tolto lo stelo dalla bocca
la sua gola ha tremato
Il canneto
stava sulla riva, silenzioso

Sulla riva dello stagno
la ragazza seduta sul masso
ridendo affida le trecce al vento
Il giovane in piedi accanto al masso
con un fulmine nell'occhio
Il canneto
stava sulla riva, in attesa

Con un dolce fremito si chiedono:
esplode la saetta al miracolo di uno sguardo?
Il canneto
sta sulla riva, tremando

گذار

خواستم با خروش آب در آمیزم
بر بستر سنگین رود

دهقان پیر آنسوی
ساقه ی علفی به دندان می گزید

به خود گفتم
با مجمجه ی برگ های بید در آمیزم
باد در قبای کهنه ی دهقان می لولید

خواستم روی کنده ای بنشینم
پا روی پا بگذارم
و با سکوت در آمیزم
دهقان پیر اما
به دور دست رفته بود

به خود در آمیختم
رفتم
غیر از خروش رود و مجمجه ی برگ های بید
هیچ نماند.

Percorso

Ho voluto mischiarmi con il tumulto dell'acqua
nel letto del fiume
Il vecchio contadino, sull'altra sponda
fissava il suo bastone

Mi sono detto:
voglio mischiarmi con il sussurro delle foglie del salice
Il vento scompigliava la vecchia tunica del contadino

Ho pensato di sedermi su un tronco
a gambe accavallate
e mischiarmi con il silenzio
ma il vecchio s'era già allontanato con il vento e il suo bastone
Allora mi sono mischiato con me stesso
e me ne sono andato via
E dietro di me
non è rimasto altro che il fiume

بر گذرگاه

نه بر بلندای بام جهان می ایستم
نه بر سریر شوکت ستارگان

شانه بر جداره ی صبح می سایم
و در حضور چهار فصل
بوسه بر جبین باد می زنم

با نسیم می رقصم دست افشان
و یقین دارم
که خاک با آب
در پیمانی جاودانه به هم آمیخته اند

در ازدحام سیاهی
بر گذرگاه ها چراغ می گیرانم
و راه می گشایم
بر مسافران خسته ی شب

با جادوی عشق
به جنگ خیرگی چشم های گرگ می روم
و همهمه ی باد را هر اسم نیست

من نیز چون درخت ... سبزم
چون آب ... زلال
و درخشندگی زمین و زندگیم را
این گونه پاس می دارم.

Sul sentiero

Non sto sulla sommità del mondo
Neanche sul trono della grandiosità delle stelle
La mia spalla sfiora l'aurora del mattino
e alla presenza delle quattro stagioni
bacio la fronte del vento.

Ballo con la brezza, battendo le mani
E ho la certezza
che la terra e l'acqua
sono state unite da un accordo eterno

Nell'intensità del buio
sulla sommità accendo le lanterne
Con la magia della luce faccio strada
agli innamorati stanchi nella notte
Entro in guerra contro
il gelo dello sguardo del lupo
e non ho paura dell'ululato del vento.

Anch'io sono verde come l'albero
Limpido come l'acqua
In questo modo sorveglio

il fulgore della terra
e della mia vita.

انواع تنهایی

تنهایی غروب
تنهایی غریب
جهان دو زاویه دارد
با دو نوع تنهایی

تنهایی اسیر ... سرما
تنهایی نفیر سکوت
تنهایی گلدان خشک ... پرده های کشیده
جهان چهار زاویه دارد
جهان هزار
جهان
هزاران هزار زاویه دارد
با هزاران هزار تنهایی .

Essenze di solitudine

Solitudine del crepuscolo
Solitudine dell'estraneità
Il mondo ha due angoli con due essenze di solitudine

Solitudine povera
Solitudine dell'inferiorità, dell'umiliazione
Il mondo ha tre angoli con tre essenze di solitudine

Solitudine della preda, dell'algore
Solitudine del silenzio assordante
Solitudine del vaso di fiori ormai secchi, tende accostate
Il mondo ha quattro angoli, quattromila
Il mondo ha migliaia di migliaia di angoli
Con migliaia di migliaia di essenze di solitudine.

مهلت

تا حضور نا بهنگام تو در شب
ارمغان سکوتی نیلگون باشد
تا وسوسه ی بازیگوشی
از من دست باز ندارد
تا رقص دایره ها بر آبگیر
بر هم نیایند
تا در من
جان خسته به رامش گراید
تا نیم شبانی دیگر
شوخ - شنگی برکه ها را
به انتظار تو ریگی پرتاب شود
تا شبان و نیم شبان من
همچنان
به این بازی جاوید
در گذرد.

Rimanenza di vita

Che la tua improvvisa presenza nella notte
sia ricordo di un silenzio viola
Che la tentazione e la giocosità
tolgano le mani da me
Che il ballo dei cerchi sullo stagno
non si richiuda
Che in me
l'anima stanca tenda alla calma
Che in un'altra mezzanotte
io in attesa di te getti un sassolino
nell'occhio scherzoso dello stagno
Che le mie notti e mezzanotti
per sempre
passino in questo gioco eterno

پل های شهر ما

رود در آرامش سبز و آبی خود غرق است
پل بر چارپایه ی زنگ زده اش قوز کرده
آسمان در چشم انداز مغربیش
بر آخرین رمق ها پا سست می کند

و خورشید در احتضاری به رنگ نیل و نارنج است

بر کمرگاه باد گیر پل
مردان و زنان سومین سن خود را
در تشویش نگاه یکدیگر گم می کنند

همه کار شده
خرده نان های خشک شان را
که با وسواس از ته سفره جمع کرده بودند
آرام ... آرام به ماهیان رود داده اند
و کنار هم از زوایای مختلف
با لبخند های ساختگی عکس گرفته اند

همه چیز گفته شده
درباره ی هوا
نوکزبانی های نوادگان
و سرمای بی سابقه ی زمستان گذشته

کاری ندارند
حرفی نمانده

این پا و آن پا همه در سکوت نیلی ایستاده اند
و خود را در تردید نگاه یکدیگر می جویند

...

و این همه از آن است
که نمی خواهند ... نمی خواهند
از پل بگذرند.

I ponti della nostra città

Il fiume sta affogato nella sua calma verde e azzurra
Il ponte ha fatto la gobba sui suoi quattro piedi arrugginiti
Il cielo indebolisce le sue gambe alla vista dell'occidente
E il sole è in agonia arancione e indaco

Sulla gibbosità tempestosa del ponte
uomini e donne nella loro senilità
perdono se stessi nell'angoscia della vista dell'altro

Tutto è compiuto
Hanno dato ai pesci del fiume calmo
briciole tolte con pignoleria dal tovagliolo
Da varie angolazioni hanno fotografato i loro sorrisi fasulli

Tutto è detto
Sul tempo
Il balbettio dei nipoti
e il freddo mai visto dell'inverno passato

Non c'è più niente da fare
Non c'è più niente da dire
Barcollanti fermi in un silenzio indaco
E perdono se stessi nello scetticismo del loro sguardo

....

E tutto questo
perché non vogliono passare il ponte

پرس و جو

ای آب های جاری
روانه به هفت دریا
شما در گردش بی توقف خود
معشوقه من را ندیده اید؟
او حرف زدن نمی دانست
تنها پیراهنی نازک به تن
و گل خود رو به سینه داشت

ای باد های در هم
وزیده به چار سوی زمین
شما در چرخش پر تراکم خود
معشوقه من را ندیده اید؟
او حرف زدن نمی دانست
تنها لبخندی به لب
و گلی خود رو به سینه داشت

ای خاک های زاینده
بر گستره ی دشت ها
شما در مادینگی جاودانه خود
معشوقه من را ندیده اید؟
او حرف زدن نمی دانست
تنها گالشی به پا
و گلی خود رو به گیسو داشت

ای آتش های سوزان
در سینه ی مذاب کوه ها
شما در فوران سرخ سیلاب های خود
معشوقه من را ندیده اید؟
او حرف زدن نمی دانست
تنها عکسی از نو جوانی من به دست
و گلی خود رو به گیسو داشت.

Ritrovare

Ehi acque .... fluenti verso i sette mari!
Voi nel vostro perpetuo fluire
avete visto la mia amata?
Lei non sapeva parlare
Solo indossava una veste leggera
e portava un fiore selvatico fra i capelli

Ehi venti .... alitanti verso i quattro angoli della Terra!
Voi nel vostro denso vorticare
avete visto la mia amata?
Lei non sapeva parlare
Solo le increspava le labbra un sorriso
e portava un fiore selvatico fra i capelli

Ehi terre .... generanti le vaste distese!
Voi nella vostra eterna femminilità
avete visto la mia amata?
Lei non sapeva parlare
solo calzava dei sandali ai piedi
e portava un fiore selvatico fra i capelli

Ehi fuochi .... ardenti la lava nel grembo delle montagne!
Voi nella vostra rossa eruzione
avete visto la mia amata?
Lei non sapeva parlare
solo teneva in mano una immagine della mia adolescenza
e portava un fiore selvatico fra i capelli

شهادت ماه

دهانه میدان را
غبار و هیاهو در خود می مکند
در حاشیه ... تنها

باریکه ای برای عبور مانده است
و ما در این تنگنا
سر از زمین گرفته و بر آسمان
به ریزش سر بگون ماه بسنده می کنیم
و این غنیمت ماست نه قسمت ما
چرا که زیبایی را
بر آنچه در میدان تقسیم می کنند
ترجیح داده ایم

پاورچین بر باریکه ای
بی نصیب از آنچه در میدان می گذرد
آسمان غنیمت ما
و ماه شاهد ماست.

La testimonianza della luna

L'imbocco della piazza
è velato dal risucchio del pulviscolo e del furore
Al margine,
è rimasto solo uno stretto passaggio
E noi in questa angustia
abbiamo sollevato lo sguardo dalla terra al cielo
accontentandoci così del piovigginare della plumbea luce della luna
E questo è il nostro bottino non quello che ci era assegnato
perché a tutto ciò che veniva spartito in piazza
abbiamo preferito la Bellezza

Andiamo passin-passetto sull'angusto margine
privati di quel che accade in piazza
Il cielo è il nostro bottino
e la luna è il nostro testimone